

THESSALONIKI, GREECE

SPATIAL TRACES

text FAÇADE photography MARIANA BISTI

architecture FAÇADE | lead architect HARIS OIKONOMOU
design team MARIA ROUMELIOTI, IOANNA TRIKOGIA
urban planning consultants DELTA ENGINEERING
structural engineering G. PAPARGYRIS-KARDOULA A. STRUCTURAL ENGINEERING
structural engineering consultants DR. ARISTIDIS ASIMAKOPOULOS,
DR. TELEMACHOS PANAGIOTAKOS | landscaping ECOSCAPES
lighting design FAÇADE & HUB LIGHTING & INNOVATION BY KAFKAS
construction GOULIDIS CONSTRUCTIONS & PROPERTIES

Η ανακατασκευή της διώροφης μονοκατοικίας στην Πυλαία Θεσσαλονίκης δεν αντιμετωπίζεται ως μια απλή τεχνική παρέμβαση, αλλά ως μια ουσιαστική επαναδιαπραγμάτευση της ίδιας της έννοιας της κατοίκησης: του τρόπου με τον οποίο ο κάτοικος οικειοποιείται τον χώρο και σχετίζεται με το περιβάλλον του.

The reconstruction of this two-storey house in Pylaia, Thessaloniki, is approached not as a mere technical intervention, but as a substantive reconsideration of dwelling itself - of the way in which domestic space is inhabited, experienced, and appropriated.

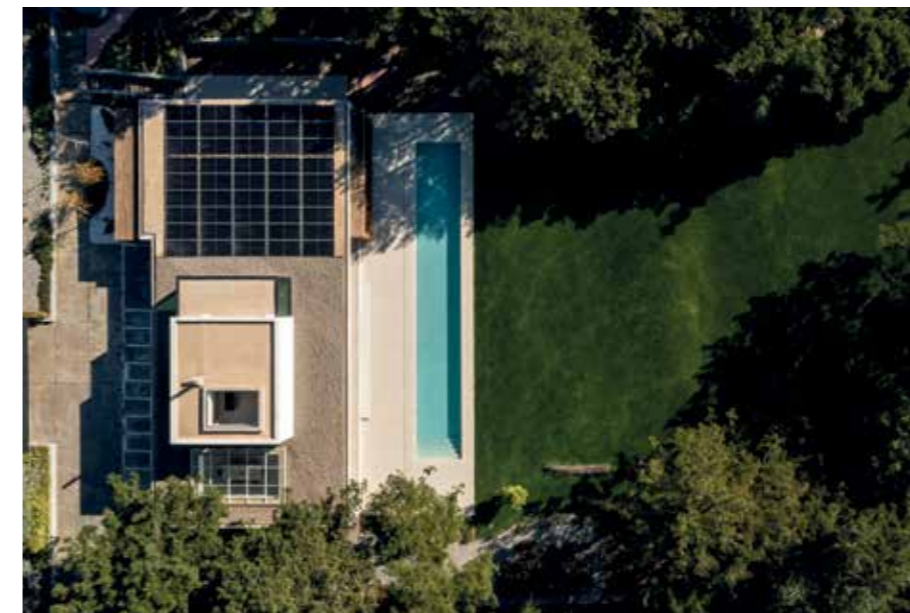

The project stands as a deliberate and decisive architectural gesture. It begins with the acknowledgement that the existing 1970s house could no longer respond to contemporary ways of living. The original shell was not treated as a framework to be adapted, but as a condition to be questioned and, ultimately, brought to the end of its cycle. Modernization here is not superficial. It is intentional and radical. Through clear acts of subtraction, reconfiguration, and opening, the proposal rejects introversion and embraces extroversion, fluidity, and a direct relationship with the landscape.

Το έργο συνιστά μια συνειδητή και αποφασιστική αρχιτεκτονική χειρονομία. Αφετηρία του είναι η παραδοχή ότι η υφιστάμενη κατοικία της δεκαετίας του '70 δεν μπορούσε πλέον να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της σύγχρονης ζωής. Το αρχικό κέλυφος δεν αντιμετωπίστηκε ως ένα πλαίσιο προς προσαρμογή, αλλά ως μια συνθήκη που έπρεπε να τεθεί υπό κριτική και, τελικά, να ολοκληρώσει τον κύκλο της. Ο εκσυγχρονισμός εδώ δεν είναι επιφανειακός. Είναι σκόπιμος και ριζικός.

Μέσα από σαφείς πράξεις αφαιρέσεων, αναδιάρθρωσης και ανοίγματος, η πρόταση απορρίπτει την εσωστρέφεια και υιοθετεί την εξωστρέφεια, τη ρευστότητα και μια άμεση σχέση με το τοπίο. Η κατοικία παύει να αποτελεί αντικείμενο διατήρησης και μετατρέπεται σε ένα χωρικό μανιφέστο: σε μια συνειδητή ρήξη με παρωχημένα οικιστικά πρότυπα και σε έναν επαναπροσδιορισμό της κατοίκησης ως ανοιχτής, βιωματικής και σύγχρονης συνθήκης.

The house ceases to be an object of preservation and becomes a spatial manifesto: a conscious break from outdated domestic models and a redefinition of dwelling as an open, experiential, and contemporary condition.

The existing building bore the traces of another era -an inward-looking architecture organized around the notion of the hearth as a core of protection and daily life. Positioned at the highest point of a sloping pine forest, it seemed to withdraw from view, revealing itself gradually and carrying a quiet, almost cinematic sense of nostalgia. Contemporary dwelling, however, moves away from this closed core and turns towards extroversion, fluidity, and a more open relationship with its surroundings.

Το υφιστάμενο κτίριο έφερε τα ίχνη μιας άλλης εποχής -μιας αρχιτεκτονικής στραμμένης προς τα μέσα, οργανωμένης γύρω από την έννοια της εστίας, ως πυρήνα προστασίας και καθημερινότητας. Τοποθετημένο στο υψηλότερο σημείο ενός επικλινούς πευκοδάσους, έμοιαζε να αποσύρεται από το βλέμμα, αποκαλυπτόμενο σταδιακά και αποπνέοντας μια ήσυχη, σχεδόν κινηματογραφική νοσταλγία.

Η σύγχρονη κατοίκηση, ωστόσο, απομακρύνεται από αυτόν τον κλειστό πυρήνα και προσανατολίζεται προς την εξωστρέφεια, τη ρευστότητα και μια πιο ανοιχτή σχέση με το περιβάλλον. Η αρχιτεκτονική πρόταση απαντά σε αυτή τη μετατόπιση, διατηρώντας επιλεκτικά στοιχεία του αρχικού κελύφους -κυρίως την έντονη οριζόντια ανάπτυξη του- και ανασυνθέτοντας τη δομή του κτιρίου μέσα από στοχευμένες αφαιρέσεις.

The architectural proposal responds to this shift by selectively preserving elements of the original shell -most notably its strong horizontal development- while recomposing the building through targeted acts of subtraction.

The house opens itself to the landscape, embraces the 360-degree view, and places the human experience back at the center of spatial perception. The new composition is shaped by two linear volumes and a third vertical element, which operate less as rigidly defined forms and more as spatial traces. Transparency and cross-ventilation dissolve the clear boundaries between inside and outside, allowing the natural environment to permeate daily life. In this way, the house is no longer defined as an object but becomes an experience -an intermediate condition between landscape and memory. Material choices operate as storytelling devices. Wood, reintroduced through details and textures that recall the pre-existing building, bridges past and present and lends continuity to the spatial narrative.

Η κατοικία ανοίγεται στο τοπίο, αγκαλιάζει την πανοραμική θέα και επανατοποθετεί τον άνθρωπο στο κέντρο της χωρικής εμπειρίας. Η νέα σύνθεση διαμορφώνεται από δύο γραμμικούς όγκους και ένα τρίτο, κατακόρυφο στοιχείο, που λειτουργούν περισσότερο ως χωρικά ίχνη παρά ως αυστηρά ορισμένες μορφές. Η διαφάνεια και η διαμπερότητα καταργούν τα σαφή όρια ανάμεσα στο μέσα και το έξω, επιτρέποντας στο φυσικό περιβάλλον να διαπεράσει την καθημερινότητα του κατοίκου. Έτσι, το σπίτι παύει να ορίζεται ως αντικείμενο και μετατρέπεται

σε εμπειρία -σε μια ενδιάμεση κατάσταση ανάμεσα στο τοπίο και τη μνήμη. Οι επιλογές των υλικών λειτουργούν ως εργαλεία αφήγησης. Το ξύλο, που επαναεισάγεται μέσω λεπτομερειών και υφών που παραπέμπουν στο προϋπάρχον κτίριο, γεφυρώνει το παρελθόν με το παρόν και προσδίδει συνέχεια. Μέσα από αυτή τη διακριτική συνομιλία με το περιβάλλον του, το σπίτι δεν επιδιώκει να επιβληθεί στο τοπίο, αλλά να ανήκει σε αυτό -σαν να βρισκόταν ανέκαθεν εκεί, ως μια ήσυχη αλλά απολύτως σύγχρονη παρουσία. ▽

Through this subtle dialogue with its setting, the house does not seek to impose itself on the landscape, but to belong to it -as if it had always been there, a quiet yet unmistakably contemporary presence. ▽